

Arrest

nr. 225 412 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. JANS *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 januari 2016 om internationale bescherming. Op 20 februari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 februari 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Hazara van origine. U bent afkomstig uit de wijk Said Doli in de stad Karabagh, gelegen in de provincie Ghazni.

U bent sjiïet. In 1993, toen u ongeveer tien maanden oud was, verhuisde u samen met uw familie naar Mariabad in de stad Quetta in Pakistan omwille van de algemene situatie in Afghanistan. U kon niet in Afghanistan blijven omdat u sjiïet was en Hazara. U woonde in verschillende straten in Quetta, en in 2013 bouwde uw familie een eigen huis in de straat Rostam. U woonde daar van eind 2013 tot aan uw vertrek uit Pakistan.

In Pakistan had u geen persoonlijke problemen, maar u verliet het land omwille van de algemene veiligheidssituatie. Hazara's hadden een moeilijk leven in Quetta en werden gediscrimineerd door de Lashkare Jangvi. Een vriend van u was gewond in zijn been. Slechts enkele van uw vrienden bleven in Quetta, de rest vluchtte naar andere landen zoals Oostenrijk en Duitsland.

U verliet Pakistan in mei 2015. U ging naar Teheran, Iran, waar u zeven maanden verbleef. Omdat u hoorde dat mensen uit Iran werden gedeporteerd naar Afghanistan, verliet u Iran. Na een reis van ongeveer tien dagen kwam u aan in België op 21 december 2015. Op 4 januari 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de Pakistaanse identiteitskaart van uw vader, een certificaat van uw school, een bevestiging van de rechtbank, een brief van de politie en de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd, neer. Uw advocaat stuurde naderhand een verslag van uw bezoek aan de Pakistaanse ambassade, en een kopie van een mail die ze hen gestuurd zou hebben nadien.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Afghaanse nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Afghanistan te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden profiel van Afghaan in Pakistan. Vooreerst legde u al geen samenhangende verklaringen af omtrent uw nationaliteit. Gevraagd naar uw nationaliteit verklaarde u dat u van Pakistan bent, maar dat u bent geboren in Afghanistan (CGVS, p. 5). Gepeild of uw nationaliteit Afghaans of Pakistaans is, zei u dat u zichzelf beschouwd als Pakistaan, omdat u er 21 jaar woonde (CGVS, p. 5). Officieel beweerde u dan weer Afghaan te zijn (CGVS, p. 5). Uw onduidelijke verklaringen met betrekking tot uw nationaliteit trekken de geloofwaardigheid ervan reeds in twijfel.

Ten tweede was uw taalkennis ook niet overtuigend genoeg om uw bewering een Afghaan in Pakistan te zijn, aan te tonen. U verklaarde bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u het persoonlijk onderhoud wilde voeren in het Urdu en niet in het Dari (CGVS, p. 2). U zei dat uw zaak van Quetta is, en u zei dat er in het eerste persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) moeilijkheden waren om de tolk te begrijpen (CGVS, p. 2). U verklaarde nochtans bij de DVZ dat u het Dari voldoende beheerste om de problemen die geleid hebben tot uw vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (zie verklaring DVZ, p. 1), en slaagde er ook in om het tweede onderhoud probleemloos in het Dari te voeren (CGVS 2 p. 2, 10). Ondanks het feit dat Dari uw moedertaal zou zijn, slaagde u er niet in om voorbeelden van verschillen tussen Dari in Afghanistan en Dari in Pakistan te geven, behalve dat het accent anders zou zijn (CGVS, p. 5). Ook wat betreft de verschillen tussen Dari en Hazaragi, twee talen die u verklaarde te spreken, kan u slechts één voorbeeld geven, verder zou er eveneens een verschil in accent zijn (CGVS, p. 5-6). Aangezien Dari uw moedertaal is en de taal waarmee u opgroeide, kan er worden verwacht dat u specifieke voorbeelden zou kunnen geven van verschillen tussen Dari uit Afghanistan en het Dari dat volgens u in Pakistan gesproken wordt. Deze nuances zouden immers duidelijk moeten zijn indien Dari werkelijk uw moedertaal is. Dat u de taal spreekt, betekent niet dat het uw moedertaal is. Het is mogelijk dat u de taal op een andere manier heeft aangeleerd. Deze elementen trekken uw verklaringen omtrent uw nationaliteit verder in twijfel.

Ten derde legde u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de Pakistaanse identiteitskaart van uw vader neer (CGVS, p. 4). U verklaarde in eerste instantie dat zowel uw vader als uw grootvader de Pakistaanse nationaliteit hadden (CGVS, p. 11). Later kwam u op deze verklaring terug en beweerde u dat nationaliteit in Pakistan niet serieus wordt genomen, en dat er alleen gekeken wordt naar de identiteitskaart (CGVS, p. 11). U verklaarde nog later dat ondertussen niemand in de familie nog een Pakistaanse identiteitskaart had (CGVS 2 p. 5). Toch verklaarde u ook dat het bezit van een Pakistaanse identiteitskaart betekent dat die persoon over de Pakistaanse nationaliteit beschikt (CGVS, p. 12). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de nationaliteit van uw vader en uw grootvader zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw eigen nationaliteit verder op de helling. Daarenboven beweerde u dat u zelf geen Pakistaanse identiteitskaart kon laten maken omdat het nu 'via de computer' verliep (CGVS, p. 11). U zou daarvoor de identiteitskaart van uw moeder nodig hebben, een rantsoenkaart, of een ander bewijs dat u voor 1975 in Pakistan woonde (CGVS, p. 11). Volgens de website van de Pakistaanse overheidsinstelling NADRA (National Database and Registration Authority) zijn de documenten die nodig zijn voor de aanvraag van een eerste identiteitskaart de volgende: de identiteitskaart van een ouder, en de aanwezigheid of een attest van een bloedverwant (zie administratief dossier). Aangezien uw vader een Pakistaanse identiteitskaart heeft, was u in de mogelijkheid om enkel met deze identiteitskaart en de aanwezigheid van uw vader een eigen identiteitskaart aan te vragen. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Voorts bent u niet op de hoogte van de registratieprocedure die Afghanen kunnen doorlopen in Pakistan. De reden waarom u er niet over op de hoogte bent, is omdat u zelf geen vluchtelingenkaart

had aangevraagd (CGVS, p. 11), en niemand in de familie zou een dergelijk document hebben (CGVS 2 p. 5). Met een vluchtelingenkaart zou u immers geen Pakistaanse identiteitskaart meer kunnen aanvragen (CGVS, p. 11). U verklaarde dat de naam van de kaart "mojaherkaart" is (CGVS, p. 11), wat niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt dat de vluchtelingenkaarten sinds 2006 PoR (Proof of Registration) kaarten worden genoemd (zie administratief dossier). U weet verder niet waar Afghanen zich konden registreren, noch weet u wat de voordelen zijn van de registratie (CGVS, p. 12). U beweerde dat u met een vluchtelingenkaart niet kan reizen in Pakistan (CGVS, p. 12). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt voorziet een PoR kaart, vrijheid van beweging binnen het land (zie administratief dossier). Er kan worden verwacht, indien u werkelijk in de Afghaanse gemeenschap leefde in Pakistan, dat u zou weten wat de registratieprocedure voor Afghanen in Pakistan is, waar zulke kaart kon worden aangevraagd en wat de voordelen zijn van een registratie.

U beweerde verder dat er Hazara radiozenders beschikbaar waren in Quetta, maar u verklaarde de namen vergeten te zijn omdat u er niet naar luisterde (CGVS, p. 15-16). Dat u wel op de hoogte bent van de geografie in de stad Quetta (CGVS, p. 7-8, 13), werken in Pakistan (CGVS, p. 12-13), onderwijs (CGVS, p. 13-14), Pakistaanse feestdagen (CGVS, p. 15), Pakistaanse radiozenders (CGVS, p. 15), incidenten in Quetta (CGVS, p. 16-17) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel van Afghaan in Pakistan. U kan immers in Pakistan hebben verbleven zonder de Afghaanse nationaliteit te hebben. Dat u weet waar Afghaanse Hazara's verblijven in Quetta (CGVS, p. 8-9), betekent niet dat u zelf een Afghaanse Hazara bent. Indien u in Quetta verbleef zou u immers ook op de hoogte zijn van de buurten waar Afghaanse Hazara's voornamelijk wonen.

Naast uw povere kennis over het leven van een Afghaan in Pakistan, moet worden opgemerkt dat u weinig weet over Afghanistan. Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de wijk Saidoli in de stad Qarabagh in de provincie Ghazni (CGVS, p. 6). U weet niet in welk district de stad Qarabagh gelegen is (CGVS, p. 6). Gevraagd of er verschillende districten zijn in de provincie Ghazni, antwoordde u dat u daar niets over weet en dat u tien maanden oud was als u naar Pakistan verhuisde (CGVS, p. 6). Volgens de kaarten waarover het CGVS beschikt blijkt dat Qarabagh gelegen is in het district Qarabagh (zie administratief dossier). Dat u niet op de hoogte bent van alle negentien districten in de provincie Ghazni is aannemelijk, maar er kan wel minstens worden verwacht dat u zou weten uit welk district u zelf afkomstig zou zijn. Tevens zei u niets te weten over de regio waar u vandaan komt in Afghanistan behalve dat dat er gevechten waren (CGVS, p. 6-7). Er wordt allerminst van u verwacht dat u de regio waar u vandaan komt in detail zou kunnen beschrijven, maar u zou minstens meer informatie moeten kunnen geven over geboorteplaats. Dat u hier niet toe in staat bent, zet vraagtekens bij uw herkomst uit Afghanistan.

U bent vervolgens niet bekend met de Afghaanse kalender. U weet dat er een andere jaartelling wordt gehanteerd in Afghanistan, maar u weet niet welk jaar het ongeveer zou zijn, noch welke maanden de Afghaanse kalender heeft (CGVS, p. 18). Gevraagd naar de reden waarom u niet op de hoogte bent van deze kalender verklaarde u dat de kalender gebruikt in Quetta zoals de kalender hier is, en dat de ouderen de religieuze maanden gebruiken (CGVS, p. 18). Bovendien beweerde u dat u deze kalender nooit nodig had (CGVS, p. 18). Gelet op uw beweerde Afghaanse nationaliteit en gelet op de bewering dat uw ouders beiden Afghaan zouden zijn, kan worden verwacht dat u hier meer kennis over zou hebben.

Ook bleek u geen kennis te hebben over bekende Hazara's uit Afghanistan, zoals winnaars van populaire realitytv- programma's, of atleten. Ook was u niet bekend met het fenomeen van Hazara's of andere Pakistaanse Sjiieten die geronseld worden in Pakistan om te gaan vechten in Syrië (CGVS 2 p. 9). Nochtans zijn bij de meest gekende Afghaanse Hazara's uit en in Afghanistan de eerste winnaar van het populaire programma Afghan Star, en een taekwondo atleet die brons won op de Olympische Spelen. Ook het fenomeen van Pakistaanse Sjiieten die strijden in Syrië is gedocumenteerd (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dat u van al deze zaken niets wist doet twifelen aan uw voorgehouden profiel.

Dat u op de hoogte bent van andere etnische groepen in Afghanistan (CGVS, p. 18), de Afghaanse president en andere bekende Afghaanse persoonlijkheden kent, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. Deze informatie is immers gemakkelijk terug te vinden en kan worden ingestudeerd.

De overige documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het transfer certificaat van uw school toont aan dat u naar school ging in Pakistan. Dat wordt niet betwist.

Het document van de rechtbank werd opgesteld op het moment dat u reeds in België verbleef (CGVS, p. 17). Aangezien uw broer dit document liet opstellen met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, wordt de bewijswaarde van het document aanzienlijk verlaagd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat documenten in Pakistan op illegale wijze te verkrijgen zijn en dat er zelfs corruptie is binnen het gerechtelijk apparaat (zie administratief dossier). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Uit het document van de politie zou volgens uw verklaringen moeten blijken dat u geen misdaden heeft begaan in Pakistan (CGVS, p. 17). Het document in kwestie blijkt echter te zijn opgesteld op 12 maart 2003 in tegenstelling tot uw verklaring dat het werd opgesteld toen u reeds in België verbleef (CGVS, p. 18). Bovendien maakt het document enkel melding van het feit dat er geen bewijs van goed gedrag wordt uitgegeven voor Afghaanse vluchtelingen. Daarenboven betreft het een algemene brief, en wordt er niet verwezen naar uw persoon. Deze brief kan bijgevolg de aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

De enveloppe tenslotte ondersteunt uw verklaring dat u post ontving uit Pakistan. Daar wordt niet aan getwijfeld.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarabagh gelegen in de provincie Ghazni en daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ook tijdens het tweede onderhoud werd u meermaals gewezen op het belang van het vaststellen van uw werkelijke nationaliteit (CGVS 2 p. 2, 3, ev.). Zo werd er u voorgesteld om door contact te leggen met de Pakistaanse ambassade, aan te tonen of u al dan niet over de Pakistaanse nationaliteit beschikt. U kende immers geen persoonlijke vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten (CGVS 2 p. 5, 6) en bovendien kon u uw beweerde Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk maken waardoor u geen aanspraak kan maken op internationale bescherming ten opzichte van Afghanistan. Uw advocaat heeft naderhand een brief gericht aan het CGVS waarin gesteld wordt dat u zich aangemeld zou hebben bij de Pakistaanse ambassade op 25 januari 2019. Ook zou uw advocaat meermaals telefonisch contact met hen hebben opgenomen naderhand. Ze zouden u evenwel niet hebben kunnen helpen, en u verwezen hebben naar niet-dienstige internetformulieren, om u uiteindelijk te vragen dat u aan de Belgische asielinstanties zou vragen om uw vingerafdrukken naar hen door te sturen (document 7). U legt evenwel geen enkel bewijs voor van deze interacties met de Pakistaanse consulaire instanties, en tot op het moment van het nemen van deze beslissing heeft uw advocaat ook bijvoorbeeld geen melding gegeven van het ontvangen van een antwoord op haar mail van 1 februari 2019 (document 7B). Bij gebreke aan een schriftelijke bevestiging hiervan, blijft dit dan ook een blote bewering die de andere vaststellingen supra niet kan ombuigen, en dient uw medewerkingsplicht met de procedure daarom als niet vervuld beschouwd te worden. Het is aan u om uw nationaliteit aan te tonen en al het nodige hiertoe te doen. U dient met name de verwarring die u zelf creëerde door u afwisselend Afghaan dan wel Pakistan te verklaren (CGVS p. 5 ev.), weg te nemen. Daar uit uw verklaringen blijkt dat u niet over de enerzijds door u beweerde Afghaanse nationaliteit beschikt en daar u weinig gewillig lijkt om de door u anderzijds beweerde Pakistaans nationaliteit aan te tonen, maakt u het voor het CGVS onmogelijk om uw voorgehouden vrees voor vervolging terdege te onderzoeken.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 2 mei 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoek, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België.

U gaf evenmin enige aanwijzing van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielerzoek raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemde land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/5quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Dit middel wordt als volgt onderbouwd:

"Art. 57/5quater stelt met betrekking tot de nota's van het persoonlijk onderhoud dat deze dienen overgemaakt te worden alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. Vervolgens heeft de verzoeker de mogelijkheid opmerkingen te formuleren, en de Commissaris-generaal onderzoekt deze opmerkingen alvorens een beslissing te nemen in verband met het verzoek om internationale bescherming

In dit dossier werden de nota's van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS overgemaakt op dezelfde dag als dat de beslissing werd genomen, zijnde 20 februari 2019. Met andere woorden, verzoeker heeft niet de wettelijk vastgelegde termijn ter beschikking gehad om zijn opmerkingen omtrent de nota's over te maken."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991).

In dit middel gaat verzoeker vooreerst in op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker zet hierover het volgende uiteen:

"Dat het CGVS in de bestreden beslissing oordeelt dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers profiel van Afghaan in Pakistan.

Dat het CGVS stelt dat verzoeker zelf geen samenhangende verklaringen heeft afgelegd over zijn nationaliteit. Nochtans, de verklaringen van verzoeker zijn duidelijk: hij is geboren in Afghanistan, maar heeft het grootste deel van zijn leven in Pakistan gewoond. Daarom voelt hij zich meer Pakistaan dan Afghaan, doch hij heeft wel officieel de Afghaanse nationaliteit. Het CGVS ziet onduidelijkheden waar er geen zijn.

Dat het CGVS stelt dat ook de talenkennis van verzoeker niet overtuigd dat hij een Afghaan in Pakistan was. De moedertaal van verzoeker is Hazaragi. Verzoeker dacht dat het Hazaragi hetzelfde was als het Dari van Afghanistan. Doch, tijdens het interview bij DVZ bleek dit niet het geval. Verzoeker ondervond dan ook wat moeilijkheden om de tolk Dari bij DVZ te begrijpen. Zo was er een misverstand over het beroep 'lasser' dat verzoeker in Iran had uitgeoefend. Zodoende wenste verzoeker tijdens zijn eerste onderhoud op het CGVS een tolk Urdu.

De tolk van het eerste onderhoud op het CGVS schakelde na een tijd Urdu gesproken te hebben, over op Dari, om de talenkennis van verzoeker te testen. Zoals verzoeker had aangegeven, en zoals bleek uit het interview bij DVZ, begrijpt verzoeker wel het Dari, doch er zijn verschillen tussen het Dari (Hazaragi) dat hij zelf sprak en het Dari van Afghanistan. Daarenboven, de notities van het eerste onderhoud op het CGVS zijn onduidelijk, nu op pagina 19 geschreven is dat men van Urdu overschakelt naar Dari, om dan op pagina 21 te vermelden: "We gaan nu terug verder in het Dari." Er kan verondersteld worden dat de protection officer bedoelde dat men opnieuw in het Urdu ging verder gaan. Het CGVS zorgt met andere woorden zelf voor verwarring betreffende de talenkennis van verzoeker.

Het blijkt: "In Afghanistan, the Hazara are adding more and more Dari to their language, whereas in Pakistan, they are receiving more Urdu and English words."

Gelet dat verzoeker in Pakistan is opgegroeid, is hij dus veel meer vertrouwd met de woordenschat van de taal Urdu, dan met de woordenschat van de taal Dari. Verzoeker heeft wel degelijk voorbeelden van verschillende woordenschat gegeven.

Bij het tweede onderhoud op het CGVS heeft verzoeker opnieuw de bijstand gehad van een tolk Dari. Deze tolk gebruikte echter veel Hindi woorden, een taal die (althans gesproken) sterk lijkt op Urdu. Zodoende kon verzoeker tijdens het tweede onderhoud op het CGVS de tolk Dari beter volgen dan de tolk Dari op de DVZ.

Gelet dat verzoeker op 10 maanden naar Pakistan is verhuisd, mag het niet verbazen dat hij amper kennis heeft over het Dari (Hazaragi) van Afghanistan. Hij groeide namelijk op met een ander dialect.

Dat het CGVS vervolgens stelt dat verzoeker onsamenhangende verklaringen aflegt over de nationaliteit van zijn vader en grootvader. Verzoeker heeft de Pakistaanse identiteitskaart neergelegd van zijn vader. Zijn vader heeft een Pakistaanse identiteitskaart kunnen verkrijgen op basis van de identiteitskaart van verzoekers grootvader. De grootvader van verzoeker is als eerste lid van de familie naar Pakistan getrokken. Hij had op dat moment weinig moeite met het verkrijgen van een Pakistaanse identiteitskaart, zo'n 35-40 jaar geleden. Op dat moment had het verkrijgen van een Pakistaanse identiteitskaart niet veel te maken met het hebben van de Pakistaanse nationaliteit. Vervolgens verkreeg de vader van verzoeker een Pakistaanse identiteitskaart, gebaseerd op de kaart van de grootvader. Noch de grootvader, noch de vader van verzoeker hebben de Pakistaanse nationaliteit, doch hebben wel via via een Pakistaanse identiteitskaart kunnen bekomen.

Op het moment dat verzoeker dergelijke identiteitskaart wenste, waren de procedures aangepast. Ten eerste was de identiteitskaart van verzoekers vader verlopen (verzoekers vader wenste voor zichzelf een nieuwe identiteitskaart aan te vragen), ten tweede werden de kaarten gecomputeriseerd. Het werd dan ook veel moeilijker (eigenlijk onmogelijk) om een identiteitskaart aan te vragen indien je niet over de Pakistaanse nationaliteit beschikte of hiervan de nodige bewijzen kon voorleggen.

De informatie die het CGVS zelf bijbrengt stelt bovendien:

De geraadpleegde bronnen melden dat verschillende Afghaanse vluchtelingen op fraudeleuze wijze in het bezit zijn gekomen van de Pakistaanse nationaliteit. Verschillende Afghaanse vluchtelingen beschikken over Pakistaanse identiteitskaarten of paspoorten. Deze fraude kwam aan het licht toen de National Database & Registration Authority (NADRA)⁴³ een controle uitvoerde op de gecomputeriseerde identiteitskaarten (computerised national identity card, CNIC).

De bewering van verzoeker dat zijn grootvader en vader dus de Pakistaanse identiteitskaarten hebben kunnen verkrijgen, ondanks dat zij geen Pakistaanse nationaliteit hebben, is dus zeker mogelijk. Bovendien bevestigt deze informatie dat de fraude aan banden werd gelegd nadat de identiteitskaarten werden gecomputeriseerd.

Het CGVS verwijst naar de NADRA website en stelt dat verzoeker volgende documenten nodig heeft: de identiteitskaart van een ouder, de aanwezigheid of een attest van een bloedverwant. Wat het CGVS uit het oog verliest, is dat de identiteitskaart van de vader van verzoeker reeds vervallen is, reden waarom zijn vader een nieuwe ging aanvragen. Bovendien verwijst het CGVS naar informatie op heden, en kan dus niet nagegaan worden of er andere voorwaarden golden op het moment dat verzoeker in Pakistan een identiteitskaart wenste te verkrijgen.

Dat het CGVS verzoeker vervolgens verwijt niet voldoende kennis over het leven als Afghaan in Pakistan of over Afghanistan zelf te hebben. Ten eerste acht het CGVS het vreemd dat verzoeker niet op de hoogte was van de registratieprocedure voor Afghanen in Pakistan. Echter, verzoeker was wel degelijk op de hoogte dat dergelijke procedure bestond. Op pagina 10 van het eerste persoonlijk onderhoud staat duidelijk:

(vraag) Was er een specifieke registratieprocedure voor Afghanen in Pakistan?

(antwoord) Natuurlijk. Als je een Afghaan was, dan moest je een vluchtelingenkaart halen.

Aangezien de vader van verzoeker een Pakistaanse identiteitskaart had verkregen, was het echter niet nodig dat het gezin de vluchtelingenkaart ging aanvragen. Waarom zou verzoeker zich verdiepen in een procedure die hij niet nodig heeft? Te meer omdat Afghaanse vluchtelingen als tweederangsburgers worden beschouwd door de Pakistaanse bevolking. Zodoende is het hebben van een Pakistaanse identiteitskaart natuurlijk voordeliger. Ook dit geeft verzoeker aan tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Bovendien, de term die verzoeker voor deze vluchtelingenkaart ('mojaherkaart') gebruikt, is trouwens de letterlijke vertaling van 'vluchtelingenkaart'.

Vervolgens bespreekt het CGVS gegevens waaruit blijkt dat verzoeker wel in Quetta heeft gewoond, doch deze gegevens bewijzen niet dat hij het profiel van een Afghaan in Pakistan heeft. Natuurlijk, aangezien verzoeker sinds zijn 10 maanden oud in Quetta woont, mag het niet verbazen dat hij over deze stad een normale kennis heeft, en amper kennis over Afghanistan. Eisen dat verzoeker kennis heeft over Afghanistan, betekent dat het CGVS ervan uit gaat dat de ouders van verzoeker over Afghanistan spraken met hun kinderen, dat verzoeker geregeld optrok met Afghanen die wel kennis hadden van procedures voor Afghanen of van Afghanistan zelf (in het bijzonder de provincie Ghazni) en dat verzoeker zich interesseerde in zijn geboorteland. Dit zijn assumpties die het CGVS niet zonder meer kan maken. Het is bijvoorbeeld perfect mogelijk dat de ouders van verzoeker niet over Afghanistan wilden spreken met hun kinderen, of dat verzoeker vooral optrok met Pakistanen, of Afghanen van andere provincies dan de provincies Ghazni. Dat verzoeker geen interesse heeft getoond in zijn geboorteland, mag niet verbazen, aangezien hij een veiliger leven leidde in Pakistan dan in Afghanistan, hij hoorde over Afghanistan enkel dat het daar altijd oorlog was.

Dat het CGVS verzoeker verwijt de Afghaanse kalender niet te kennen, berust ook op de assumptie dat iemand hem deze kalender heeft aangeleerd, ondanks dat er nooit een reden toe was. Verzoeker(s) had namelijk nooit de intentie om terug te keren naar Afghanistan. Het CGVS verwacht dus dat verzoeker kennis ten toon spreidt over zijn geboorteland, waar hij sinds hij tien maanden oud was niet meer is geweest.

Daarnaast gaat het CGVS ervan uit dat verzoeker deze informatie ter beschikking had. Dit geldt bijvoorbeeld ook voor het verwijt dat verzoeker geen Afghaanse beroemdheden kent, van televisie of sport. Het CGVS gaat er echter volledig aan voorbij dat verzoeker bij hem thuis bijvoorbeeld geen internet had en via kabel-tv amper toegang tot Afghaanse zenders.

Door zijn beslissing op voormelde wijze te motiveren, schendt het CGVS zijn motiveringsplicht.

Tijdens het tweede onderhoud werd verzoeker gewezen op het belang van het aantonen van zijn nationaliteit. Er werd verzoeker gevraagd naar de Pakistaanse ambassade te gaan, om aan te tonen of hij al dan niet over de Pakistaanse nationaliteit beschikt. Verzoeker is op vrijdag 18 januari 2019 naar de Pakistaanse ambassade gegaan. De medewerker vertelde hem toen dat verzoeker online een identiteitskaart kan aanvragen. Verzoeker controleerde dit en kwam erop uit dat hij verschillende

documenten aan zijn aanvraag moet bijvoegen, die hij niet heeft. Bovendien weigerde de medewerker enig bewijs op te stellen dat verzoeker zich op de ambassade had aangeboden.

Vervolgens heeft verzoeker samen met zijn raadsman telefonisch contact genomen met de Pakistaanse ambassade. Ook nu werd eerst bevestigd dat verzoeker online documenten kan aanvragen. Vervolgens wijzigde de ambassademedewerker zijn standpunt en stelde hij dat de Belgische asiendiensten de ambassade dienen aan te schrijven. Tot slot werd het advies veranderd in de aanbeveling op de website www.nadra.gov.pk een e-mailadres te zoeken waarnaar een e-mail gestuurd kan worden met de vraag hoe verzoeker de nodige documenten kan bekomen. De medewerker van de Pakistaanse ambassade had dus zelf geen idee.

Na deze website bezocht te hebben, stelde de raadsman van verzoeker vast dat er geen e-mailadres te vinden is. Opnieuw nam de raadsman van verzoeker telefonisch contact met de Pakistaanse ambassade, op 1 februari 2019.

Tijdens dit tweede telefonisch contact met de ambassade werd aan de raadsman van verzoeker meegedeeld dat de Belgische asiendiensten de vingerafdruk van verzoeker moeten overmaken, zodat deze in de databank gezocht kan worden. Omdat de Pakistaanse ambassade niet over het toestel beschikt om vingerafdrukken af te nemen, zou het geen zin hebben moest verzoeker zich opnieuw naar de ambassade begeven.

De raadsman van verzoeker wenste deze informatie van de Pakistaanse ambassade schriftelijk bevestigd te zien en schreef de ambassade via e-mail aan (stuk 11). Op heden werd nog geen antwoord ontvangen, zodoende heeft de raadsman van verzoeker een herinneringsmail gestuurd (stuk 14).

De ontwikkelingen werden ook telefonisch meegedeeld aan de protection officer die zich met het dossier van de heer M. (...) bezig hield. Ook van deze telefoongesprekken werd gevraagd de inhoud schriftelijk te bevestigen, via e-mail dd. 1 februari 2019 (stuk 12). Hierop werd eveneens geen antwoord ontvangen.

De raadsman van verzoeker stuurde op 20 februari 2019 een herinnering naar de protection officer bij het CGVS om de inhoud van het telefoongesprek te bevestigen en te vragen of het CGVS al de nodige stappen had ondernomen (stuk 13). Ook hierop mocht de raadsman van verzoeker geen antwoord ontvangen, doch op dezelfde datum werd de negatieve beslissing voor de heer M. (...) genomen.

Het CGVS stelt in zijn beslissing dat de beweringen van verzoeker een blote bewering blijven en dat verzoeker niet aantoonbaar zijn medewerkingsplicht met de procedure te hebben vervuld. Dit ondanks het feit dat in de e-mail naar de protection officer de e-mail aan de Pakistaanse ambassade was aangehecht.

Verzoeker zal dan ook blijven proberen een antwoord van de Pakistaanse ambassade te verkrijgen.

Echter, verzoeker wijst erop dat het CGVS zelf in gebreke is gebleven om zijn medewerkings- of samenwerkingsplicht te vervullen.

Zoals uw Raad reeds in meerdere arresten stelde:

De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Bovendien stelde uw raad tevens in arrest nr. 203 524 van 4 mei 2018 dat verwerende partij (het CGVS) zelf, op basis van de aangebrachte informatie door de verzoekster, contact kon opnemen met de in het dossier van belang zijnde organisaties om de beweringen van de verzoekster te onderzoeken.

In dit dossier heeft de raadsman van verzoeker de nodige informatie aan het CGVS overgemaakt, opdat het CGVS zelf contact kan nemen met de Pakistaanse ambassade. Echter, het CGVS heeft nagelaten

zelf stappen te ondernemen om in contact te treden met de ambassade, meer nog, op de dag dat de raadsman van verzoeker een herinneringsmail naar het CGVS stuurde met de vraag of het CGVS reeds actie had ondernomen, heeft het CGVS de aangevochten negatieve beslissing genomen. Het CGVS blijft met andere woorden in gebreke om zijn medewerkings-/samenwerkingsplicht te vervullen om de nationaliteit van verzoeker en van daaruit de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging te onderzoeken.

In ieder geval zal verzoeker zich opnieuw bij de Pakistaanse ambassade aanbieden, met het oog op het verkrijgen van de nodige documenten, te weten ofwel documenten betreffende het al dan niet hebben van de Pakistaanse nationaliteit, ofwel een document dat aantoont dat hij zich op zijn minst op de Pakistaanse ambassade heeft aangeboden. Ook de raadsman van verzoeker zal het nodige doen om van de Pakistaanse ambassade bevestiging te krijgen over de te volgen procedure.

Dat het CGVS zijn medewerkings- en samenwerkingsplicht schendt, en zodoende ook zijn motiveringsplicht.”

Vervolgens zet verzoeker uiteen waarom hij niet kan terugkeren naar de stad Karabagh, in de provincie Ghazni in Afghanistan, wat volgens hem beschouwd moet worden als zijn regio van herkomst, en waarom het voor hem evenmin mogelijk is om terug te keren naar Pakistan. Verzoeker beroept zich op de landeninformatie en persberichten die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukken 3-10).

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en Pakistan en de situatie van Afgaanse vluchtelingen in Pakistan gevoegd, alsook diverse e-mails van het kantoor van verzoekers advocaat aan verzoekers dossierbehandelaar bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en de Pakistaanse ambassade in Brussel.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met de afgeprinte versie van meerdere e-mails gericht aan de ambassade van Pakistan in Brussel en documenten van voormelde ambassade waaruit blijkt dat hij bij de Pakistaanse dienst NADRA niet gekend is neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn

2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van

artikel 3 van het Handvest, dat het recht op menselijke integriteit waarborgt, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Hetzelfde kan worden gesteld voor wat betreft de in het tweede middel aangevoerde schending van de artikelen 2 en 4 van het Handvest, die met de artikelen 2 en 3 van het EVRM overeenstemmen.

2.3.3.3. Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden profiel van Afghaan in Pakistan. Hierbij overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker geen samenhangende verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn nationaliteit, dat (ii) verzoekers taalkennis niet overtuigend genoeg was om zijn bewering een Afghaan in Pakistan te zijn aan te tonen, dat (iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de nationaliteit van zijn vader en grootvader, dat (iv) verzoeker niet op de hoogte is van de registratieprocedure die Afghanen kunnen doorlopen in Pakistan, dat (v) verzoeker weinig weet over Afghanistan, dat (vi) verzoeker niet bekend is met de Afghaanse kalender, dat (vii) verzoeker geen kennis heeft van bekende Hazara's uit Afghanistan, niet bekend is met het fenomeen van Pakistaanse sjieten die strijden in Syrië en geen radiozenders kan noemen waar Hazara's naar luisteren in Pakistan, en dat (xiii) verzoekers kennis van Pakistan en de stad Quetta niet aantoonde dat hij daar als Afghaanse Hazara heeft gewoond. In de bestreden beslissing wordt tevens vastgesteld dat de door verzoeker neergelegde documenten niets wijzigen aan deze vaststellingen en dat er geen aanwijzingen zijn van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het tweede middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.5. Over de aangevoerde schending van artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet

In het eerste middel van het verzoekschrift voert verzoeker aan dat de notities van het persoonlijk onderhoud van 15 januari 2019 hem pas werden overgemaakt op de dag dat de bestreden beslissing werd genomen, met name 20 februari 2019, en dat hij aldus niet de in artikel 57/5*quater* van de

Vreemdelingenwet vastgestelde termijn ter beschikking heeft gehad om zijn opmerkingen omtrent voormelde notities over te maken.

Artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt tijdens het persoonlijk onderhoud, bedoeld in artikel 57/5ter, schriftelijk nota van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming. De notities van het persoonlijk onderhoud vormen een getrouwe weergave van de vragen die aan de verzoeker werden gesteld en van zijn antwoorden en bevatten minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens.

§ 2. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen.

Wanneer deze aanvraag de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud bereikt, betekent de Commissaris-generaal de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. De kopie van de notities wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 51/2.

§ 3. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opmerkingen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Deze opmerkingen worden schriftelijk in de proceduretaal aan de Commissaris-generaal meegedeeld.

De Commissaris-generaal onderzoekt deze opmerkingen alvorens een beslissing te nemen in verband met het verzoek om internationale bescherming, voor zover :

1° de aanvraag van een kopie bedoeld in paragraaf 2 de Commissaris-generaal bereikt binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud, en

2° de opmerkingen de Commissaris-generaal bereiken binnen acht werkdagen na de betekening van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat.

Als de cumulatieve voorwaarden bedoeld in het derde lid niet vervuld zijn, onderzoekt de Commissaris-generaal de meegedeelde opmerkingen op voorwaarde dat deze hem ten laatste de werkdag vóór het nemen van de beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming bereiken.

De verzoeker om internationale bescherming, wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, geen enkele opmerking de Commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de Commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities.

(...)”

Te dezen stelt de Raad op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoekers raadsman op de dag van het persoonlijk onderhoud van 15 januari 2019 een kopie van de notities van dit onderhoud heeft aangevraagd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, aanvraag: kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet) en dat verwerende partij verzoeker de gevraagde kopie aangetekend heeft verstuurd op dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd genomen, met name op 20 februari 2019 (adm. doss., stuk 3, kennisgeving van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet). Aldus blijkt het CGVS *in casu* te zijn tekortgekomen aan zijn verplichting voortvloeiend uit artikel 57/5^{quater}, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om de overeenkomstig deze bepaling tijdig aangevraagde kopie van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud aan verzoeker te betekenen alvorens een beslissing te nemen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Hoewel dit te betreuren valt vanuit de optiek van behoorlijk bestuur, dient te worden vastgesteld dat verzoeker voormelde kopie niettemin een maand voor indiening van het verzoekschrift ontvangen heeft en aldus in de gelegenheid was om eventuele opmerkingen met betrekking tot de notities van het tweede persoonlijk onderhoud te laten gelden in het kader van onderhavig beroep in volle rechtsmacht. De Raad stelt evenwel vast dat in het verzoekschrift geen opmerkingen worden gemaakt met betrekking tot de notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud. Aldus blijkt niet dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Bijgevolg wordt niet ingezien – en verzoeker licht niet toe – welk belang verzoeker heeft bij de aangevoerde grief. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit lezing van het

door verzoeker geschonden geachte artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de sanctie voor het niet tijdig betekenen van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud de nietigheid van de bestreden beslissing zou zijn, doch enkel dat het wettelijk vermoeden dat de verzoeker om internationale bescherming instemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud niet speelt.

Het eerste middel kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.3.6. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de wijk Said Doli van de stad Karabagh, gelegen in de provincie Ghazni. Hij zou reeds enkele maanden na zijn geboorte samen met zijn familie naar de stad Quetta in Pakistan zijn verhuisd. Verzoeker verklaart dat hij in Pakistan geen persoonlijke problemen kende, maar het land uiteindelijk in 2015 verliet omwille van de algemene veiligheidssituatie aldaar. Hazara's hebben volgens verzoeker een moeilijk leven in Quetta en worden er gediscrimineerd door de Lashkar-e-Jhangvi. In mei 2015 zou verzoeker naar Iran zijn gegaan. Omdat hij hoorde dat mensen uit Iran gedeporteerd werden naar Afghanistan, zou verzoeker Iran na zeven maanden verlaten hebben en naar Europa gekomen zijn.

In casu motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken.

De Raad beklemtoont dat het essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst aannemelijk maakt, nu de nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure de volgende documenten neer: een Pakistaanse identiteitskaart op naam van zijn vader, een transfercertificaat van zijn school in Pakistan, een bevestiging van de rechtbank ("*affidavit*"), een brief van de politie en de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker geen identiteitsdocument neerlegt dat betrekking heeft op zijn persoon.

Aangezien verzoeker zijn identiteit niet aantoont, toont hij ook niet aan dat de persoon op de Pakistaanse identiteitskaart die hij voorlegt zijn vader is. Bovendien heeft dit document geen betrekking op verzoekers persoon, zodat het hoe dan ook geen uitsluitel kan geven over zijn nationaliteit of verblijfssituatie in Pakistan. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat in de bestreden beslissing omtrent deze identiteitskaart terecht het volgende gesteld:

"U verklaarde in eerste instantie dat zowel uw vader als uw grootvader de Pakistaanse nationaliteit hadden (CGVS, p. 11). Later kwam u op deze verklaring terug en beweerde u dat nationaliteit in Pakistan niet serieus wordt genomen, en dat er alleen gekeken wordt naar de identiteitskaart (CGVS, p. 11). U verklaarde nog later dat ondertussen niemand in de familie nog een Pakistaanse identiteitskaart had (CGVS 2 p. 5). Toch verklaarde u ook dat het bezit van een Pakistaanse identiteitskaart betekent dat die persoon over de Pakistaanse nationaliteit beschikt (CGVS, p. 12). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de nationaliteit van uw vader en uw grootvader zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw eigen nationaliteit verder op de helling."

Waar verzoeker (*post factum*) in het tweede middel van het verzoekschrift bevestigt dat noch zijn vader noch zijn grootvader de Pakistaanse nationaliteit bezit, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij hieromtrent tijdens zijn persoonlijke onderhouds geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd. Waar verzoeker erop wijst dat verschillende Afghaanse vluchtelingen blijkens informatie aanwezig in het administratief dossier op frauduleuze wijze in het bezit zijn gekomen van de Pakistaanse nationaliteit en suggereert dat ook zijn vader en grootvader mogelijks op die manier aan hun Pakistaanse identiteitskaart zijn geraakt, beperkt hij zich tot loutere vermoedens. De fraude zou trouwens gepleegd zijn met gecomputeriseerde identiteitskaarten (CNIC), daar waar uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn grootvader, en via hem zijn vader, reeds vele jaren voorafgaand aan de invoering van dit systeem een Pakistaanse identiteitskaart verkregen (adm. doss., stuk 15, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 mei 2018, p. 11, en stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 15 januari 2019, p. 3-4). Uit de voormelde informatie blijkt overigens duidelijk dat de Pakistaanse nationaliteit gerelateerd is aan het

bezit van een Pakistaans paspoort of identiteitskaart (adm. doss., stuk 25, map met 'Landeninformatie', nr. 5, COI Focus "*Pakistan. Nationaliteitswetgeving*" van 16 april 2018, p. 9). Dat het verkrijgen van een Pakistaanse identiteitskaart niet veel te maken had met het hebben van de Pakistaanse nationaliteit op het moment dat zijn grootvader zijn identiteitskaart verkreeg, is een loutere bewering die verzoeker geenszins staft met enig (begin van) bewijs. Bovendien is verzoekers kritiek gericht tegen een motief van de bestreden beslissing dat door de Raad als overtollig wordt beschouwd, nu verzoeker niet aantoont dat de persoon op de Pakistaanse identiteitskaart die hij voorlegt zijn vader is. Dat verzoeker in gebreke blijft een aannemelijke uitleg te verschaffen voor het feit dat zijn vader en grootvader niet of niet meer over de Pakistaanse nationaliteit zouden beschikken, doet eens te meer afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Zo de Pakistaanse identiteitskaart die hij voorlegt daadwerkelijk van zijn vader zou zijn, mag immers worden verwacht dat hij aangaande de nationaliteit van zijn vader duidelijke verklaringen aflegt die steun vinden in objectieve informatie, *quod non*.

Ook wat betreft het transfercertificaat van de Dawn Ideal High School, wijst de Raad erop dat niet blijkt dat dit document op verzoeker betrekking heeft, nu hij zijn identiteit niet aantoont met enig identiteitsdocument. Zo ervan zou worden uitgegaan dat dit document toch op verzoeker betrekking zou hebben, *quod non*, toont dit overigens louter aan dat verzoeker naar school ging in Pakistan. Het bevat evenwel geen gegevens met betrekking tot zijn nationaliteit of verblijfssituatie in Pakistan.

Het document van de rechtbank (affidavit) werd opgesteld op het moment dat verzoeker reeds in België verbleef (adm. doss., stuk 15, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 mei 2018, p. 17). Het gegeven dat verzoekers broer dit document liet opstellen met het oog op verzoekers verzoek om internationale bescherming relativeert de bewijswaarde ervan in belangrijke mate. Daarenboven dient te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat documenten in Pakistan op illegale wijze kunnen worden verkregen en dat er zelfs corruptie heerst binnen het gerechtelijk apparaat. Dat dit *in casu* zeer waarschijnlijk het geval is, blijkt naar het oordeel van de Raad uit het gegeven dat dit document vermeldt dat verzoeker uit een respectabele familie komt, terwijl verzoeker in het verzoekschrift suggereert dat zijn vader en grootvader op frauduleuze wijze aan hun Pakistaanse identiteitskaart zijn geraakt.

Uit het document van de politie zou volgens verzoeker moeten blijken dat hij geen misdaden heeft begaan in Pakistan (adm. doss., stuk 15, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 mei 2018, p. 17). Dit document betreft een algemene brief en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Bovendien blijkt dit document te zijn opgesteld op 12 maart 2003, daar waar verzoeker verklaarde dat het werd opgesteld toen hij reeds in België verbleef (*ibid.*, p. 18). Ten slotte maakt dit document enkel melding van het feit dat er geen bewijs van goed gedrag wordt uitgegeven voor Afghaanse vluchtelingen. Uit dit document kan dus niets worden afgeleid aangaande verzoekers nationaliteit en verblijfssituatie in Pakistan.

De enveloppe, ten slotte, ondersteunt verzoekers verklaring dat hij post ontving uit Pakistan, maar zegt niets over verzoekers nationaliteit of verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België.

Na verzoekers tweede persoonlijk onderhoud stuurde verzoekers raadvrouw de *protection officer* van het CGVS een verslag van verzoekers bezoek aan de Pakistaanse ambassade in Brussel en een fotokopie van een e-mail die zij naar deze ambassade stuurde. Verzoeker werd immers door de dossierbehandelaar van het CGVS gevraagd contact op te nemen met de Pakistaanse ambassade om bevestiging te krijgen of hij wel dan niet over de Pakistaanse nationaliteit beschikt. In het tweede middel van het verzoekschrift somt verzoeker de stappen op die hij en zijn raadvrouw tot dusver tevergeefs hebben gezet. Verzoeker voegt een afgeprinte versie van de e-mails die zijn raadvrouw daartoe naar zowel de Pakistaanse ambassade als de betrokken dossierbehandelaar bij het CGVS heeft gestuurd (stukkenbundel verzoeker, stukken 11-14). Ter terechtzitting legt verzoeker vervolgens een document van de Pakistaanse ambassade in Brussel neer waaruit blijkt dat hij zich er heeft aangemeld, alsook een document dat stelt dat hij niet werd teruggevonden in de registers van de Pakistaanse National Database and Registration Authority (NADRA). Gezien verzoeker zijn identiteit niet heeft aangetoond, tonen deze stukken niet aan dat verzoeker niet de Pakistaanse nationaliteit zou hebben, doch enkel dat dit geldt voor de persoon met de naam die verzoeker heeft opgegeven. Verzoeker geeft immers ter terechtzitting zelf aan dat dit onderzoek niet gebeurd is op basis van zijn vingerafdrukken nu de ambassade daartoe niet bevoegd zou zijn. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit deze stukken hoe dan ook niet kan blijken of worden afgeleid dat verzoeker over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Aangezien de voormelde documenten van de Pakistaanse ambassade geen relevantie vertonen met betrekking tot de vraag of verzoeker al dan niet de Afghaanse nationaliteit bezit, kan het stilzitten van de

dossierbehandelaar in dezen niet volstaan om te besluiten dat het CGVS *in casu* zijn verplichting om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven heeft geschonden.

Nu verzoeker geen persoonlijk identiteitsbewijs voorlegt waaruit zijn identiteit en Afghaanse nationaliteit kan blijken, noch enig document bijbrengt dat zijn verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling kan staven, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat deze relevante elementen van zijn relaas geloofwaardig kunnen worden geacht.

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker geen coherente verklaringen heeft afgelegd over het precieze tijdstip waarop hij als kind van Afghanistan naar Pakistan is verhuisd. Verzoeker verklaarde dat hij Afghanistan verliet in 1993 (adm. doss., stuk 15, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 mei 2018, p. 7). Volgens zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS was verzoeker toen tien maanden oud (*ibid.*, p. 6). Echter, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoeker dat hij zes of zeven maanden oud was toen hij samen met zijn ouders naar Pakistan ging (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 15 januari 2019, p. 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) kon verzoeker dan weer geen precieze indicatie geven van de datum waarop hij uit Afghanistan zou zijn vertrokken en verklaarde hij vaagweg dat dit op "*jonge leeftijd*" was (adm. doss., stuk 26, verklaring DVZ, nrs. 10 en 31). Nochtans kon verzoeker toen wel zijn precieze geboortedatum aanduiden volgens de Gregoriaanse kalender, de kalender die hij naar eigen zeggen in Pakistan gebruikte (adm. doss., stuk 15, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 mei 2018, p. 18). Indien verzoeker daadwerkelijk enkele maanden na zijn geboorte reeds naar Pakistan trok, mag worden verwacht dat hij dit tijdstip preciezer zou hebben kunnen situeren bij de DVZ, minstens dat hij hierover op het CGVS eensluidende verklaringen aflegde, *quod non*.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker geen consistente verklaringen heeft afgelegd over zijn talenkennis. Verzoeker gaf aan zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS in het Urdu te willen voeren omdat er tijdens het interview bij de DVZ communicatieproblemen zouden zijn geweest met de tolk Dari. Verzoeker verklaart dit door het feit dat het Dari dat Afghanen in Pakistan spreken zou verschillen van het Dari dat in Afghanistan wordt gesproken. Verzoeker zou zich daar nooit van bewust zijn geweest en zich dit pas hebben gerealiseerd toen hij in België met de tolk Dari van de DVZ sprak (adm. doss., stuk 15, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 mei 2018, p. 2). Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoeker bij de DVZ melding heeft gemaakt van communicatieproblemen met de tolk en uit de verklaringen die zijn opgenomen in het betrokken gehoorverslag kan evenmin blijken dat er zich dergelijke problemen hebben voorgedaan. Nochtans beweert verzoeker dat hij en de tolk mekaar wederzijds niet begrepen. Bovendien heeft verzoeker het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS volledig in het Dari gevoerd en blijkt uit de notities van dit onderhoud evenmin dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan.

In het tweede middel van zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn moedertaal het Hazaragi is, en niet het Dari, zoals hij nochtans beweerde bij de DVZ en op het CGVS. Aldus scheidt verzoeker verder verwarring over zijn talenkennis. Verzoeker suggereert dat er een onderscheid is tussen het Hazaragi dat hij spreekt en het Dari in Afghanistan. Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat de taal die de Hazaragemeenschap in Pakistan spreekt dermate verschilt van de taal die Hazara's in Afghanistan spreken dat de communicatie tussen leden van deze respectievelijke gemeenschappen erdoor bemoeilijkt wordt. Verzoeker wijst erop dat volgens een artikel op Wikipedia de Hazara's in Afghanistan meer en meer woorden uit het Dari opnemen in hun taal, daar waar de Hazara's in Pakistan meer woorden uit het Urdu en Engels zouden overnemen (https://en.wikipedia.org/wiki/Hazaragi_dialect). Dit impliceert evenwel niet dat de grammatica en de woordenschat van het Hazaragi onder invloed van andere talen fundamenteel verschilt naar gelang de regio waar het wordt gesproken. Uit voormelde informatie op Wikipedia blijkt verder dat het Hazaragi een oostelijke variant is van het Perzisch die nauw verwant is aan het Dari, dat eveneens een oostelijke variant is van het Perzisch, en dat Hazaragi en Dari wederzijds verstaanbaar (*'mutually intelligible'*) zijn, niettegenstaande een verschil in accent en het voorkomen van meer Turkse en Mongoolse leenwoorden in het Hazaragi. Nu verzoeker aangeeft het Hazaragi als moedertaal te spreken, kan dan ook verwacht worden dat hij meer vertrouwd is met het Dari dan met het Urdu en niet andersom, zoals hij zelf beweert. Dat de tolk Dari tijdens verzoekers tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS veel woorden zou hebben gebruikt uit het Hindi – overigens een loutere bewering die verzoeker niet staft –, een taal die gesproken sterk lijkt op het Urdu, kan ook om die reden niet op afdoende wijze verklaren waarom verzoeker deze tolk beter zou hebben kunnen volgen dan de tolk bij de DVZ. Behalve dat er een misverstand zou zijn geweest over het beroep dat

verzoeker in Iran heeft uitgeoefend, licht verzoeker in zijn verzoekschrift niet toe welke moeilijkheden hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ heeft ondervonden. Verzoeker merkt terecht op dat de dossierbehandelaar in zijn notities van het eerste persoonlijk onderhoud wellicht abusievelijk vermeldde dat er terug overgeschakeld werd naar het Dari (adm. doss., stuk 15, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 mei 2018, p. 21). De conclusie dat het CGVS met deze materiële vergissing zelf voor verwarring zorgt betreffende verzoekers talenkennis houdt evenwel geen steek.

Voorts bleek verzoeker niet op de hoogte te zijn van de registratieprocedure die Afghaanse vluchtelingen kunnen doorlopen in Pakistan. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht: *“De reden waarom u er niet over op de hoogte bent, is omdat u zelf geen vluchtelingenkaart had aangevraagd (CGVS, p. 11), en niemand in de familie zou een dergelijk document hebben (CGVS 2 p. 5). Met een vluchtelingenkaart zou u immers geen Pakistaanse identiteitskaart meer kunnen aanvragen (CGVS, p. 11). U verklaarde dat de naam van de kaart “mojaherkaart” is (CGVS, p. 11), wat niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt dat de vluchtelingenkaarten (...) PoR (Proof of Registration) kaarten worden genoemd (zie administratief dossier). U weet verder niet waar Afghanen zich konden registreren, noch weet u wat de voordelen zijn van de registratie (CGVS, p. 12). U beweerde dat u met een vluchtelingenkaart niet kan reizen in Pakistan (CGVS, p. 12). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt voorziet een PoR kaart, vrijheid van beweging binnen het land (zie administratief dossier). Er kan worden verwacht, indien u werkelijk in de Afghaanse gemeenschap leefde in Pakistan, dat u zou weten wat de registratieprocedure voor Afghanen in Pakistan is, waar zulke kaart kon worden aangevraagd en wat de voordelen zijn van een registratie.”*

Verzoeker betoogt in het tweede middel dat, aangezien zijn vader een Pakistaanse identiteitskaart had verkregen, het niet nodig was dat zijn gezin een vluchtelingenkaart ging aanvragen. Vooreerst wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker niet met concrete stukken aantoont dat zijn vader een Pakistaanse identiteitskaart had. Hij legt immers zelf geen identiteitsdocument voor, zodat uit niets blijkt dat de persoon op de Pakistaanse identiteitskaart die hij voorlegde zijn vader is. Tevens wijst de Raad erop dat verzoeker beweerde dat zijn vader zijn identiteitskaart niet meer kon vernieuwen toen in 2004 deze kaarten werden gedigitaliseerd en dat het bijgevolg voor hem niet meer mogelijk was om via zijn vader een Pakistaanse identiteitskaart te bemachtigen (stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 15 januari 2019, p. 4). Gelet op zijn verklaring meer dan tien jaar later – in 2015 – Pakistan te hebben verlaten, kan het niet overtuigen dat verzoeker of zijn familie zich nooit zouden hebben verdiept in de procedure om een vluchtelingenkaart te verkrijgen. Verzoekers betoog dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud de letterlijke vertaling van ‘vluchtelingenkaart’ gebruikte doet niets af aan het feit dat dergelijke kaart blijkens de informatie in het administratief dossier bekend staat onder de naam *“Proof of Registration Card”*.

Tot slot stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers kennis van zijn voorgehouden land en regio van herkomst te wensen overlaat. Dienaangaande wijst de Raad op de volgende pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de wijk Saidoli in de stad Qarabagh in de provincie Ghazni (CGVS, p. 6). U weet niet in welk district de stad Qarabagh gelegen is (CGVS, p. 6). Gevraagd of er verschillende districten zijn in de provincie Ghazni, antwoordde u dat u daar niets over weet en dat u tien maanden oud was als u naar Pakistan verhuisde (CGVS, p. 6). Volgens de kaarten waarover het CGVS beschikt blijkt dat Qarabagh gelegen is in het district Qarabagh (zie administratief dossier). Dat u niet op de hoogte bent van alle negentien districten in de provincie Ghazni is aannemelijk, maar er kan wel minstens worden verwacht dat u zou weten uit welk district u zelf afkomstig zou zijn. Tevens zei u niets te weten over de regio waar u vandaan komt in Afghanistan behalve dat dat er gevechten waren (CGVS, p. 6-7). Er wordt allerm minst van u verwacht dat u de regio waar u vandaan komt in detail zou kunnen beschrijven, maar u zou minstens meer informatie moeten kunnen geven over geboorteplaats. Dat u hier niet toe in staat bent, zet vraagtekens bij uw herkomst uit Afghanistan. U bent vervolgens niet bekend met de Afghaanse kalender. U weet dat er een andere jaartelling wordt gehanteerd in Afghanistan, maar u weet niet welk jaar het ongeveer zou zijn, noch welke maanden de Afghaanse kalender heeft (CGVS, p. 18). Gevraagd naar de reden waarom u niet op de hoogte bent van deze kalender verklaarde u dat de kalender gebruikt in Quetta zoals de kalender hier is, en dat de ouderen de religieuze maanden gebruiken (CGVS, p. 18). Bovendien beweerde u dat u deze kalender nooit nodig had (CGVS, p. 18). Gelet op uw beweerde Afghaanse nationaliteit en gelet op de bewering dat uw ouders beiden Afghaan zouden zijn, kan worden verwacht dat u hier meer kennis over zou hebben.

Ook bleek u geen kennis te hebben over bekende Hazara's uit Afghanistan, zoals winnaars van populaire realitytv- programma's, of atleten. Ook was u niet bekend met het fenomeen van Hazara's of andere Pakistaanse Sjiieten die geronseld worden in Pakistan om te gaan vechten in Syrië (CGVS 2 p. 9). Nochtans zijn bij de meest gekende Afghaanse Hazara's uit en in Afghanistan de eerste winnaar van het populaire programma Afghan Star, en een taekwondo atleet die brons won op de Olympische Spelen. Ook het fenomeen van Pakistaanse Sjiieten die strijden in Syrië is gedocumenteerd (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dat u van al deze zaken niets wist doet twijfelen aan uw voorgehouden profiel.

Dat u op de hoogte bent van andere etnische groepen in Afghanistan (CGVS, p. 18), de Afghaanse president en andere bekende Afghaanse persoonlijkheden kent, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. Deze informatie is immers gemakkelijk terug te vinden en kan worden ingestudeerd."

Het loutere gegeven dat verzoeker zijn land en regio van herkomst reeds op zeer jonge leeftijd zou hebben verlaten en nooit de intentie heeft gehad om ernaar terug te keren, kan zijn gebrekkige kennis desbetreffend niet op afdoende wijze verklaren. Bovenstaande vaststellingen hebben betrekking op elementen waarover een Afghaanse Hazara met wortels in Ghazni verondersteld mag worden beter op de hoogte te zijn dan *in casu* het geval is gebleken. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij de commissaris-generaal verwijt onterechte assumpties te hebben gemaakt wat betreft zijn mogelijkheden om meer te weten te komen over zijn land en regio van herkomst. De Raad wijst erop dat het verzoeker toekomt zijn vervolgingsvrees en daarmee samenhangend zijn identiteit en nationaliteit *in concreto* aan te tonen, minstens aannemelijk te maken. Verzoeker beperkt zich overigens zelf tot loutere assumpties waar hij wijst op de mogelijkheid dat zijn ouders niet over Afghanistan wilden spreken met hun kinderen of dat hij vooral optrok met Pakistanen of Afghanen van andere provincies dan Ghazni. Tot slot kan verzoekers betoog dat hij thuis geen toegang tot internet had en via de kabel ook amper toegang had tot Afghaanse zenders zijn onwetendheid wat betreft zijn herkomstregio en de Afghaanse kalender niet verklaren of verschonen.

De Raad besluit in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt zijn Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker gedurende jaren als Afghaanse vluchteling in Pakistan heeft verbleven. Verzoeker blijft in gebreke duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn werkelijke identiteit, nationaliteit en verblijfssituatie voor zijn komst naar België, en dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Hoger werd reeds gewezen op het belang duidelijkheid te verschaffen omtrent de nationaliteit en werkelijke streek van herkomst, nu het verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande zijn nationaliteit, welke de kern van zijn vluchtrelaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde gebrek aan identiteitsdocumenten en het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen omtrent zijn herkomst zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de nationaliteit en verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of verzoeker afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico op ernstige schade aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijk land en regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dat land en deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN